

Mese az erdőről

A papírtakarékosságra utaló és a helytelen erdőkitermelést elítélő szép, elégikus hangú sorokat olvashatunk John Irving: *The Cider House Rules* (szó szerinti fordításban: *Az almaborház szabályai*) c. könyvében. Az idézet az 1993. évi *The Ballantine Publ. Group* zsebkönyv kiadásának 4-5. oldaláról származik.

„A naplójában Larch dr. demonstráló módon takarékoskodott a papírral. Apró, töpörödött betűkkel írt, a papír mindkét oldalát teljesen betöltve. Larch dr. nem olyan ember volt, aki margókat hagy. „Itt St. Cloud’s-ban” írta „találjátok ki, hogy ki az ellensége a main-i erdőknek, gonosz lelkű apja a nem kívánt csecsemőknek, oka annak, hogy a folyó tele van uszadékfával és hegy a völgyes terület le van tarolva, nincs beültetve, s a folyóáradások miatt lepusztul – találjátok ki, ki az a telhetetlen romboló (először a rönkölő munkás gyantás kezével és megnyomorodott ujjával, majd a favágó, a fűrészüzemi rabszolga, akinek tenyere száraz és repedezett, s néhány ujjá már csupán emlék), és találjátok ki, hogy ez a nagybelű miért nem elégszik meg a rönkökkel vagy a fűrészfával... találjátok ki, kicsoda...”

Larch dr. számára az ellenség a papír volt, helyesebben a Ramses Paper Co. Elég fa van a fűrészáruk számára – gondolta dr. Larch – de sohasem lesz elég fa annyi papírhoz, amennyit a Ramses Paper Company akarni látszik, különösen akkor, ha elmulasztja az újrafásítást. Amikor a St. Cloud’s körüli területet tarvágással lepusztították, és a másodnövekmény (*second growth*), a bozótfenyő

(*scrub pine*), valamint a tuskó- és gyökérsarjak mindenütt előjöttek, akárcsak a mocsári gaz, és amikor már nem maradt rönk, amit le lehetett volna úsztatni *Three Mills Fallstól St. Cloud’s-ig*, mivel már nem maradt kivágni való fa – akkor a Ramses Paper Company átvezette a huszadik századba Maine-t azzal, hogy bezárta a fűrészüzemet és a folyó mellett lévő fatelepet, és a folyó mentén lejjebb létesített újat.

És mit hagyott maga mögött? Az időjárást, a fűrészport, a megtépázott, sebzett folyópartot (ahol a nagy faúsztatások összetorlódva új, nyers partot alakítottak ki, no meg az épületeket: a malmot tört ablakaival, redőnyök nélkül, a kétes hírű hotelt alagsori tánctermeivel és a folyóra néző bingó játékkermet, néhány magán farönképítésű házat, és a templomot, amely katolikus volt a francia katolikusok számára, és amely túl tisztának és kevésbé látogatottnak tűnt *St. Cloud’s* számára, ahol fele annyira sem volt népszerű, mint a prostituáltak, a táncterem avagy a bingó játékkerem... (Larch dr. naplójában azt írta: „A világ más részein teniszt vagy pókert játszanak, de itt *St. Cloud’s*-ban bingót játszanak.”)

És az ott maradt emberek? A Ramses Paper Co. emberei nem maradtak ott, de megmaradtak az öregebbek, a kevésbé vonzó prostituáltak, és ezeknek a prostituáltaknak a gyerekei. A templom elhanyagolt tisztségviselői közül senki sem maradt; több megmeneteni való lelket találtak a Ramses Paper Company újabb telephelyén.”

Kalmár